

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou v právní věci žalobce **J. M.**, zast. JUDr. Radanou Schreiberovou, advokátkou se sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o starobní důchod, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17.2.2012, č. j.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím ze dne 17.2.2012, č. j. rozhodnutí ČSSZ č. j. ze dne 12.4.2010 změnila tak, že účastníku řízení podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31.12.2009 (dále jen zákon o důchodovém pojištění) a s přihlédnutím k čl. 46 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 (dále jen nařízení) přiznala od 12.12.2009 starobní důchod ve výši 8.843 Kč měsíčně. ČSSZ původním rozhodnutím ze dne 12.4.2010 přiznala účastníku řízení od 12.12.2009 starobní důchod ve výši 8.794 Kč měsíčně. Po podaných námitkách proti tomuto rozhodnutí rozhodnutím ze dne 9.12.2012 byly námitky zamítnuty a rozhodnutí ze dne 12.4.2010 potvrzeno. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31.10.2011, sp. zn. 34Ad 15/2011-28 zrušil rozhodnutí ze dne 9.12.2012 pro jeho nepřezkoumatelnost a zavázal ČSSZ právním názorem vytýkajícím pochybení, které spatřoval v nevypořádání se se všemi námitkami účastníka řízení týkající se dobrovolného pojištění. Nyní napadeným rozhodnutím žalovaná

realizuje rozsudek Krajského soudu v Brně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že důchodového věku účastník řízení dosáhl 12.12.2009. Jelikož účastník řízení v ČR získal dobu pojištění v délce 39 roků 196 dnů, tedy potřebnou dobu pojištění a tím splnil podmínky nároku na starobní důchod i bez přihlédnutí k dobám pojištění získaným podle právních předpisů jiných členských států, žalovaná postupovala podle čl. 46 nařízení. Dobu pojištění, kterou hodnotila při posuzování nároku na starobní důchod zjistila ve výši 14.431 dnů (i po zhodnocení namítané doby od 1.5.2009 do 31.8.2009) a tuto dobu po snížení náhradní doby, která byla brána v úvahu pouze pro výpočet dávky činila celkem 14.239 dnů. V době pojištění získané v ČR při výpočtu starobního důchodu počítaného bez přihlédnutí k dobám pojištění získaným podle právních předpisů jiných členských států, byla zhodnocena i doba dobrovolného pojištění v období od 1.1.1996 do 31.12.2002 a od 1.5.2009 do 31.8.2009. Pro výpočet výše starobního důchodu byla doba pojištění hodnocena v rozsahu 14.239 dnů. Dále v odůvodnění žalovaná popsala způsob výpočtu výše starobního důchodu, když za rozhodné období stanovila v případě účastníka řízení období let 1986 až 2008. V tomto období zjistila osobní vyměřovací základ účastníka řízení ve výši 13.238 Kč, výpočtový základ 11.322 Kč a procentní výměru za 39 celých roků 6.624 Kč (58,50 % z 11.322 Kč). Výše starobního důchodu bez přihlédnutí k dobám pojištění získaným podle právních předpisů jiných členských států činila se základní výměrou celkem 8.794 Kč měsíčně. Podle čl. 46 odst. 1 a 3 nařízení provedla žalovaná srovnání výše starobního důchodu, která by účastníku řízení náležela podle čl. 46 odst. 2 nařízení, tedy s přihlédnutím k dobám pojištění získaným v jiných členských státech s výší důchodu, která náleží pouze na základě českých dob pojištění. Při tomto výpočtu aplikovala čl. 15 nařízení Rady (EHS) č. 574/72 (dále jen nařízení č. 574/72). Podle tohoto článku, kryje-li se doba povinného pojištění v ČR s dobou povinného pojištění jiného členského státu (zde Rakouska), nepřihlédne se k cizí době pojištění, v tomto případě tomu bylo v letech 1991 – 1996. Období od 1.12.1993 do 28.2.1994, od 1.12.1997 do 31.1.1998, od 1.1.2001 do 28.2.2001, od 1.12.2001 do 28.2.2002 nebyla v souladu s ust. § 12 zákona o důchodovém pojištění hodnocena, jelikož se jedná o náhradní dobu pojištění, která může být hodnocena jen tehdy, byla-li získána na území ČR. Z tohoto důvodu nebylo k době pojištění účastníka řízení získané v Rakousku v těchto obdobích přihlédnuto a doba pojištění získaná v Rakousku byla účastníku řízení hodnocena pro výpočet výše starobního důchodu podle čl. 46 odst. 2 nařízení s přihlédnutím k dobám pojištění získaných v jiných členských státech (dílní důchod ve sníženém rozsahu 4.811 dnů). Podle čl. 15 odst. 1 písm. b) nařízení 574/72 kryje-li se doba povinného pojištění získaná podle právních předpisů jednoho členského státu s dobou dobrovolného nebo volitelného pokračujícího pojištění podle právních předpisů jiného členského státu, bere se v úvahu pouze doba povinného pojištění. Ve výpočtu důchodu účastníka řízení podle čl. 46 odst. 2 nařízení byla v obdobích, ve kterých se kryla doba dobrovolného pojištění získaná v ČR a doba povinného pojištění získaná v Rakousku brána v úvahu doba povinného pojištění získaná v Rakousku. V obdobích, kdy účastník řízení nebyl důchodově pojištěn v Rakousku (od 1.12.1997 do 31.1.1998, od 1.1.2001 do 28.2.2001, od 1.12.2001 do 28.2.2002) byla při výpočtu hodnocena podle nařízení jako doba pojištění získaná v ČR na základě dobrovolného pojištění a z toho důvodu byla doba pojištění rozhodná pro výši důchodu získána v České republice použita pro výpočet důchodu účastníka řízení podle čl. 46 odst. 2 hodnocena ve sníženém rozsahu 11.170 dnů, neboť od doby 14.239 dnů byla odečtena doba 2.469 dnů, ke které nebylo z důvodu souběhu s dobou povinného pojištění získaného v Rakousku přihlédnuto. ČSSZ je však povinna vypočítat částku důchodu odpovídající českým dobám dobrovolného pojištění, které nebyly vzaty v úvahu při výpočtu dílního důchodu tak, že samostatně vypočítá výši procentní výměry důchodu odpovídající době dobrovolného

pojištění a výši vyměřovacích základů za toto období. Takto vypočtena částka byla následně přičtena k výši procentní výměry dílčího důchodu. Jako doba pojištění pro výši důchodu byla započítána doba v českém důchodovém pojištění 11.770 dnů a v rakouském důchodovém pojištění 4.811 dnů. Při výpočtu teoretické výše důchodu postupovala ČSSZ podle českých právních předpisů. Základní výměra byla stanovena v poměru 11.770 dnů (česká doba pojištění) ku 16.581 dnů (celková doba pojištění). Dílčí základní výměra byla zjištěna 1.541 Kč. Za 45 celých roků pojištění (tj. včetně doby pojištění v rakouském důchodovém pojištění činí výše procentní výměry 67,50 % výpočtového základu). Při jeho výpočtu vycházela ČSSZ z osobního vyměřovacího základu v souladu s ust. § 16 zákona o důchodovém pojištění. Procentní výměra byla stanovena z osobního vyměřovacího základu v souladu s čl. 47 odst. 1 nařízení. Pro účely výpočtu starobního důchodu za dobu pojištění získanou výkonem výdělečné činnosti v jiném členském státě během rozhodného období byl dosazen průměrný indexovaný výdělek, který byl vypočítán z vyměřovacích základů získaných a započítávaných podle českých právních předpisů. Průměrný denní indexovaný výdělek za jednotlivé dny, ve kterých trvalo pojištění spojené s výdělečnou činností v jiném členském státě, činí 601,2963 Kč. ČSSZ vypočetla osobní vyměřovací základ v rozhodném období ve výši 18.068 Kč, z něho výpočtový základ činil 12.771 Kč a procentní výměra za 45 roků pojištění činila 8.621 Kč. Skutečná výše procentní výměry byla pak stanovena ve stejném poměru délky dob pojištění jako základní výměra důchodu a činila 6.120 Kč měsíčně. Za 6 roků dobrovolného pojištění, které nebyly zhodnoceny při výpočtu starobního důchodu, byla procentní výměra zjištěna ve výši 1.182 Kč, a tudíž celková procentní výměra činila 7.302 Kč. Výše starobního důchodu vypočtena podle čl. 46 odst. 2 nařízení a podle čl. 46 odst. 1 nařízení 574/72 byla stanovena jako součet základní výměry a procentní výměry, celkem ve výši 8.843 Kč. Vzhledem k tomu, že výše dílčího důchodu je vyšší než výše důchodu určeného bez přihlédnutí k dobám pojištění v jiných členských státech, byl účastníku řízení přiznán dílčí důchod ve výši 8.843 Kč měsíčně.

V žalobě žalobce namítá, že výsledná výše starobního důchodu neodpovídá skutečně zjištěnému období, po kterém byl žalobce účasten na důchodovém pojištění jak v ČR, tak v Rakousku a to i v rámci dobrovolné účasti na důchodovém pojištění, zejména že se žalovaná opět nesprávně vypořádala s dobou důchodového pojištění ve srovnání s náhradní dobou důchodového pojištění získanou v jiném členském státě. Dále se nedostatečně vypořádala se započtenými dobami důchodového pojištění a rozpory v údajích v OLDP a napadeném rozhodnutí. V OLDP uvádí českou dobu pojištění 11.770 dnů, v napadeném rozhodnutí tvrdí započtení 14.431 dnů a nesprávně užila nižší počet některých českých náhradních dob pojištění. Při dílčení dob pojištění je třeba započítat všechny české doby pojištění včetně náhradních a nesnižovat je na 80%. Žalobce dále namítá nesprávný postup při výpočtu počtu dní rakouské doby pojištění, když nesprávnou aplikací se celková rakouská doba pojištění žalobce nedůvodně zkrátila v rozporu s nařízením v čl. 15 odst. 3 nařízení 574/72. Žalobce tak byl oproti jiným pojištěncům, kteří získali všechny doby pojištění na území ČR, bezdůvodně znevýhodněn. Žalobce dále poukázal na nesprávný výpočet celkové výše starobního důchodu v porovnání s orientačním výpočtem jeho výše provedeným žalovanou 14.9.2009. Je mezi nimi patrný výrazný nesoulad ve vyměřovacím základu a v osobním listu důchodového pojištění. Dále žalobce poukázal na to, že dobrovolně pojištěn byl na základě doporučení žalované s tím, že starobní důchod bude díky němu vyšší. Dobrovolně byl pojištěn formou pojištění OSVČ od 1.8.1991 do 31.12.1995. Tyto doby jsou zhodnoceny neproporcionálně ke způsobu průměrného počtu dob pozdějšího dobrovolného

pojištění. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí o námitkách jakož i jemu předcházející rozhodnutí soud zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedla následující: Podmínkou pro to, aby se doba účasti na pojištění hodnotila jako náhradní doba pojištění, je, že byla získána na území České republiky a že doba pojištění trvala alespoň rok. Pokud se týká rozdílného počtu dnů zhodnocené doby pojištění, tj. 14.431 dnů a 11.770 dnů poukázala na to, že doba pojištění se posuzuje pro nárok na starobní důchod a že žalobce pouze na území ČR získal dobu pojištění v celkovém rozsahu 14.431 dnů, tj. 39 roků a 196 dnů. Tím splnil společně s dosaženým důchodovým věkem podmínky pro vznik nároku na starobní důchod podle § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Při stanovení výše starobního důchodu však dochází v souladu s platnými zákonnými předpisy k jistým rozdílům ve zhodnocení doby pojištění, kdy se započítávají náhradní doby pojištění pouze v rozsahu 80 % s výjimkou náhradních dob v zákoně uvedených. Pro výši starobního důchodu zhodnocená doba pojištění je modifikována, pokud se týká náhradní doby rozsahem 80 %. Náhradní doby pojištění jsou obsaženy v ust. § 12 a § 13 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Pokud se týká námítky nesprávného postupu při výpočtu počtu dní rakouské doby pojištění podle čl. 15 odst. 3 nařízení 574/72 se na případ žalobce vztahuje pravidlo uvedené pod bodem c) vi týkající se osoby zaměstnané, která podléhala systému sedmidenního pracovního týdne tak, že pro celkový počet dob pojištění získaných během jednoho kalendářního roku nesmí uplatnění přechozích pravidel vést výsledku, který je vyšší než 360 dnů nebo padesát dva týdny nebo dvanáct měsíců nebo čtyři čtvrtletí. Žalovaná tedy poukazuje na tuto úpravu, pokud se týká potvrzené doby pojištění rakouským nositelem pojištění, tj. jeden měsíc = maximálně 30 dnů. Jeden rok = maximálně 360 dnů. Pokud se týká zjišťované výše starobního důchodu orientačně, poukázala na to, že byl proveden před podáním žádosti, nelze ho tedy považovat za oficiální, ke kterému by bylo nutno zaujímat nějaké právní stanovisko. Namítá-li žalobce, že byl dobrovolně účasten pojištění na doporučení žalované s vidinou vyšší výše starobního důchodu jednoznačně jde o to, že tato účast je založena na dobrovolném jednání a co se týče způsobu hodnocení doby dobrovolné účasti žalobce na pojištění vyčerpávajícím způsobem je tato otázka řešena v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rovněž tak dobrovolné pojištění formou pojištění OSVČ bylo blíže osvětleno v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V replice k vyjádření žalobce namítal, že jeho účast na pojištění OSVČ před rokem 1996 nebyla fakticky touto účastí, ale pouhým ekvivalentem dobrovolné účasti na důchodovém pojištění, která byla do českého právního řádu formálně včleněna až od roku 1996. Domnívá se proto, že při výpočtu důchodu měla žalovaná k této době před rokem 1996 přistupovat jako k dobrovolné účasti, tzn. hodnotit ji nikoliv jako výdělečnou činnost na území ČR, ale aplikovat na ni pravidla uvedená v čl. 46 nařízení 574/72, tj. měl být upřednostněn výkon výdělečné činnosti v cizině s tím, že do dob této SVČ, které se kryjí s dobou účasti na pojištění v Rakousku, by měly být při stanovení OVZ dosazeny, tzv. průměrné denní indexované výdělků. Soud by měl toto období, tedy před rokem 1996 pojmout z principiálního hlediska, neboť v tehdejší době žádná jiná možnost dobrovolné účasti na pojištění neexistovala. Na druhé straně, vzhledem ke složitosti výpočtu důchodu, vyslovil pochybnosti, zda aplikace popsání postupu by měla mít ve finále na výši starobního důchodu skutečně pozitivní vliv.

Při jednání u soudu dne 20.6.2013 žalobce předně namítal, že v letech 1996 – 2002 byl dobrovolně pojištěn, platil pojistné ve výši odpovídající výši vyměřovacího základu uvedeného v OLDP z 11.3.2010 ale v OLDP z téhož dne vyhotoveného pro přiznání výše starobního důchodu s přihlédnutím k dobám pojištění v Rakousku však v tomto období let nedosahuje v některých letech součet vyměřovacích základů, ani částky vyměřovacího základu z dobrovolného pojištění. Dále požadoval vysvětlení vzniku průměrného indexovaného výdělku 601,2953 Kč, který se promítl do vyměřovacího základu v období výdělečné činnosti v Rakousku v letech 1996 až 2008. Soud sám vyslovil pochybnosti o tom, zda doba pojištění rozhodná pro výši důchodu v ČR v rozsahu 11.770 dnů byla zjištěna správně, neboť v odečtené době 2.460 dnů je zahrnuta i doba, kdy nebyl žalobce povinně pojištěn v Rakousku.

V reakci na tyto dotazy žalovaná v podání ze dne 27.8.2013 uvedla, že žalobce byl v letech 1996 až 2002 účasten důchodového pojištění podle § 6 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31.12.2009. Placení pojistného osoby dobrovolně účastné na pojištění upravuje § 5c odst. 1 zákona č. 589/1992 ve znění účinném do 31.12.2003. Po citaci ust. § 5b, § 7 odst. 1 písm. d), § 16 odst. 1,2,3,4 zákona č. 589/1992 Sb., žalovaná konstatovala, že otázka vyměřovacího základu je řešena ust. § 15 zákona o důchodovém pojištění stanovící nejnížší vyměřovací základ osoby dobrovolně účastné důchodového pojištění. Své rozhodnutí opřela o výpis z evidence účasti na dobrovolném pojištění provedený MSSZ Brno dne 18.11.2009 obsahující přehled o zaplacení pojistného na dobrovolné důchodové pojištění v letech 1996 – 2002 včetně provedených úhrad a jejich výše. Tudíž např. za kalendářní rok 1996 žalobce uhradil pojistné ve výši 1.456 Kč představující 26 % z vyměřovacího základu 5.600 Kč dne 15.12.1997. Z uvedeného vyplývá, že vyměřovací základ za kalendářní rok činí 67.200 Kč. Otázky dobrovolné účasti na pojištění řeší příslušné OSSZ, které vedou evidenci těchto občanů, a proto žalovaná odkazuje na výpis MěSSZ Brno z něhož vycházela, a o němž nemá pochybnosti. Pokud se týká průměrného indexovaného výdělku, který se promítnul do vyměřovacího základu v období výdělečné činnosti žalobce v Rakousku v letech 1996 – 2008, byl uplatněn postup podle čl. 48 odst. 1 písm. d) nařízení, tedy institut vyloučených dob byl nahrazen metodou dopočítání průměrného denního indexovaného výdělku do doby pojištění získané v jiném členském státě na základě čl. 15 odst. 3 písm. c), bod iii (nařízení č. 574/72), když českému důchodovému systému v hodnocení počtu dnů spadajících na kalendářní rok a kalendářní měsíc je ekvivalentní sedmidenní model pracovního týdne, který upravuje čl. 15 odst. 3 nařízení 574/72, tzn. že jeden rok pojištění v členském státě odpovídá 360 dnům, kterých je využito při výpočtu vyměřovacích základů za jednotlivé roky rakouského pojištění. Dále žalovaná nastínila způsob výpočtu vyměřovacích základů za jednotlivé kalendářní roky rozhodného období výdělečné činnosti žalobce v Rakousku. Pokud se týká správného odečtu dnů pojištění i v době, kdy nebyl žalobce povinně pojištěn v Rakousku, žalovaná uvedla, že v případě výpočtu tzv. „sólo“ důchodu (pouze s přihlédnutím k české době pojištění) byla žalobci zhodnocena doba pojištění v celkovém rozsahu 14.431 dnů pojištění po snížení náhradní doby 14.239 dnů pojištění. V případě výpočtu „dílčí“ výše starobního důchodu respektovala čl. 15 odst. 1 písm. a) a b) nařízení 574/72. Vzhledem k tomu, že v době od 1.1.1996 do 31.12.2000, od 1.3.2001 do 31.11.2001, od 1.3.2002 do 31.12.2002 a od 1.5.2009 do 31.8.2009 byl žalobce dobrovolně účasten na českém důchodovém pojištění a v téže době byl účasten povinného pojištění v Rakousku, tyto doby nelze hodnotit duplicitně, a proto se upřednostňuje doba povinného pojištění, pak doba dobrovolné účasti na pojištění. Tudíž u „sólo“ výpočtu starobního důchodu byla česká doba pojištění hodnocena komplexně, v případě „dílčího“

výpočtu důchodu již doba dobrovolné účasti na pojištění ustoupila rakouské době pojištění a vyplnila pouze ta místa, kde rakouské doby pojištění nebylo možné zhodnotit. Tím logicky došlo ke snížení poměru českých dob. Při provedení dílčího výpočtu starobního důchodu byla celkově zhodnocena doba pojištění v rozsahu 16.773 dnů, po snížení náhradní doby pojištění na 80 % 16.581 dnů pojištění a z toho připadá na českou dobu pojištění 11.770 dnů a na rakouskou dobu pojištění 4.811 dnů.

V replice k tomuto vyjádření žalobce konstatuje, že rozhodnutí lze považovat za přezkoumatelné při rozboru žalované, jak dospěla při svých výpočtech k počtu 360 dní v roce v období, kdy byl žalobce zaměstnán v Rakousku, nikoliv však za postup zákonný a odkázal na judikaturu NSS, konkrétně rozhodnutí sp. zn. 3 Ads 90/2009 ze dne 29.4.2010, kde je vyslovena povinnost rozhodovat podle zásady rovnosti mezi pojištěnci. Dále je žalobce nadále přesvědčen, že žalovaná užila nesprávného vzorce při dílčení, kdy nedůvodně krátí důchody pojištěnců. Podle žalobce by mělo jít o poměr všech českých dob nezkrácených vůči všem dobám pojištění. Způsob výpočtu dní připadajících na pojištění v konečném důsledku vede k závěrům, že byť se dobrovolně účastnil pojištění, ve finále mu byl přiznán nižší důchod, což postrádá logiku a smysl účasti dobrovolného pojištění. Žalobce je tak bezdůvodně znevýhodněn vůči pojištěncům, kteří všechny doby důchodového pojištění získali na území ČR. Žalobce se účasti na dobrovolném pojištění snažil dosáhnout vyššího výpočtového základu, ale tyto skutečnosti se u něho neprojevují. S postupem žalované v těchto krocích shora se žalobce neztotožňuje, neboť není zákonný. Trval na zrušení napadeného rozhodnutí.

Zástupkyně žalobce závěrem shrnula, že napadá nezákonnost postupu žalované při provádění srovnávacího výpočtu výše starobního důchodu s přihlédnutím k dobám pojištění získaným v jiných členských státech EU a odkázala na všechna dosavadní podání.

Žalovaná navrhla s odkazem na obě vyjádření zamítnutí návrhu.

Před posouzením důvodnosti žaloby je třeba uvést, že ze strany žalobce nebyly zpochybněny faktické podklady pro stanovení přehledu dob pojištění jak na území České republiky, tak v Rakousku. Rovněž tak nebyla zpochybněna doba samostatné výdělečné činnosti žalobce od 1.8.1991 do 31.12.1995 a žalobcova účast na dobrovolném pojištění od 1.1.1996 do 31.12.2002 a od 1.5.2009 do 31.8.2009. V Rakousku byl žalobce pojištěn od 1.1.1996 do 30.11.1997, od 1.2.1998 do 31.12.2000, od 1.3.2001 do 30.11.2001, od 1.3.2002 do 31.12.2008 a od 1.1.2009 do 11.12.2009. Důchodový věk žalobce dosáhl dne 12.12.2009 a k tomuto datu splnil podmínku potřebné doby pojištění v trvání 39 roků i bez přihlédnutí k dobám pojištění získaným podle právních předpisů jiného členského státu. Po snížení náhradní doby podstatné pro výpočet výše dávky jde o 14.239 dnů pojištění. V této době pojištění byla zhodnocena i doba dobrovolného pojištění žalobce od 1.1.1996 do 31.12.2002. Ve smyslu čl. 46 odst. 1 a 3 nařízení žalovaná prováděla srovnání výše starobního důchodu, která by žalobci náležela podle čl. 46 odst. 2 nařízení, tedy s přihlédnutím k dobám pojištění získaných v jiných členských státech. Zde vycházela z pravidla, že pokud se doba povinného pojištění v České republice kryje s dobou povinného pojištění v jiném členském státě, zde Rakouska, žalovaná pak nepřihlíží k cizí době pojištění. V případě žalobce šlo o dobu v letech 1991 až 1996, kdy byl žalobce povinně pojištěn v ČR jako osoba OSVČ, přičemž v obdobích, kdy se jednalo o náhradní dobu pojištění, tato nemohla být hodnocena, neboť nebyla získána na území ČR. Dalším pravidlem pro výpočet důchodu je, že doba povinného pojištění získána

podle právních předpisů jednoho členského státu, kryje-li se s dobou dobrovolného nebo volitelného pokračujícího pojištění podle předpisů jiného členského státu, bere se v úvahu doba povinného pojištění. V obdobích, kdy účastník řízení nebyl důchodově pojištěn v Rakousku (od 1.12.1997 do 31.1.1998, od 1.1.2001 do 28.2.2001, od 1.12.2001 do 31.12.2001 a od 1.1.2002 do 28.2.2002) tato doba byla hodnocena na základě dobrovolného pojištění jako získaná v ČR. Proto byla doba pojištění rozhodná pro výši důchodu získaná v ČR použita pro výpočet důchodu žalobce podle čl. 46 odst. 2 nařízení hodnocena ve sníženém rozsahu, tj. 11.770 dnů, neboli od doby rozhodné pro výši dávky 14.239 dnů (bez náhradních dob) byla odečtena doba 2.469 dnů, která byla posouzena z důvodu souběhu s dobou povinného pojištění získaného v Rakousku. Žalovaná však byla povinna vypočítat částku důchodu odpovídající českým dobám dobrovolného pojištění, které nebyly vztahy v úvahu při výpočtu dílčího důchodu, což žalovaná provedla. Pro stanovení tzv. dílčího důchodu vycházela žalovaná z celkové doby pojištění 16.581 dnů, z doby v českém důchodovém pojištění 11.770 dnů. Pokud se týká vyměřovacího základu v období dobrovolné účasti na pojištění, tj. od 1.1.1996 do 31.8.2009, žalovaná ve svém podání ze dne 27.8.2013 způsob stanovení vyměřovacího základu řádně stanovila a soud se s tímto ztotožňuje. Pro výpočet vyměřovacího základu v období let vykázaných jako rakouské doby pojištění žalovaná použila průměrný indexovaný výdělek 601,2953 Kč, v letech 1996 až 2008. V období, kdy žalobce neměl získanou dobu pojištění v Rakousku, žalovaná správně dosadila dobrovolným pojištěním získaným v ČR s příslušným vyměřovacím základem. Dobu od 1.8.1991 do 31.12.1995 zhodnotila jako samostatnou výdělečnou činnost s příslušnými vyměřovacími základy. Došlo tím k tomu, že při výpočtu starobního důchodu za českou dobu pojištění byla tato hodnocena komplexně, v případě dílčího výpočtu v období dobrovolné účasti na pojištění dostala přednost rakouská doba pojištění a doplnila se pouze ta období, kde rakouské doby pojištění nebylo možné zhodnotit. Pokud se týká vykázané a zhodnocené rakouské doby pojištění, žalovaná postupovala v souladu s čl. 15 odst. 3 písm. c) nařízení s tam uvedenými maximy dob pojištění 360 dnů nebo 52 týdnů nebo 12 měsíců atd. Tento princip žalovaná samozřejmě neužila v případě, pokud šlo o období, kdy žalobce nebyl pojištěn v Rakousku, a tudíž nastoupilo dobrovolné pojištění podle českých právních předpisů. V uvedeném postupu soud nespatřuje diskriminaci českého občana pracujícího v daném období zde v Rakousku oproti českému občanu, který získal všechny doby pojištění na území České republiky. Soud rovněž neshledal pochybení žalované v zařazení náhradních dob pojištění a jejich krácení v souladu se zákonem. Pokud pro stanovení výše dávky se náhradní doby snižují na 80 % a žalobce namítal, že pro tzv. dílčení by poměr těchto dob měl být stanoven bez ohledu na zkrácenou dobu pojištění pro náhradní dobu pojištění v tom kterém období, tady jde o námitku v neprospěch žalobce, protože výše jeho dávky byla vypočtena naopak na základě dob pojištěných upravených v dobách náhradního pojištění na 80 %.

Na základě shora uvedené soud shrnuje, že žalovaná při provádění výpočtu výše starobního důchodu srovnáváním ve smyslu čl. 46 odst. 1 a 3 nařízení, tj. výpočtu výše starobního důchodu, která žalobci náležela podle čl. 46 odst. 2 nařízení, tedy s přihlédnutím k dobám pojištění získaných v jiných členských státech (dílčí důchod) s výši důchodu, která náleží pouze na základě českých dob pojištění bez přihlédnutím k dobám pojištění získaným v jiných členských státech postupovala zcela v souladu jak s nařízením Rady (EHS 1408/71), tak i nařízením Rady (EHS 574/72) a konečně i v souladu se zákonem o důchodovém pojištění. Výslednou výši starobního důchodu vypočtenou podle čl. 46 odst. 2 nařízení a nařízení 574/72 ve výši 8.843 Kč měsíčně považuje za správnou.

Soud ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. listopadu 2013

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová